

Crumlin Road Gaol ei niin pelottava vartija pihalla.

Kummitustunnelmia Belfastissa

14.2.2025 16.54

Kannattaisiko sinne nyt lähteä? Mitä ihmettä Pohjois-Irlannissa voisi tehdä näin myöhään syksyllä, loka-marraskuun taitteessa? Helppo vastaus: Vaikka mitä!

Teksti ja kuvat Marja-Liisa Kinturi

Suomesta Pohjois-Irlannin pääkaupunkiin Belfastiin lentää ehkä helpoimmin ottamalla suunnaksi Irlannin pääkaupungin Dublinin. Sieltä heti lentokentän hallien ulkopuolelta lähtee Air Coacheiksi kutsuttuja sinisiä busseja, jotka suuntaavat eri puolille, myös Pohjois-Irlandiin. (Lippu kannattaa varata etukäteen, sillä reitti on suosittu!)

Vaikka matkalla Dublinista Belfastiin valuutta vaihtuu euroista punniksi, juuri muuta eroa ei huomaa. Joka puolella levittäytyvät samat kumpuilevat, vihreät maisemat, joita vain laiduntavat lammaslauumat täplittävät. No, on seassa myös lehmä jos toinenkin. Irlanti on toden totta vihreä saari pohjoisosaa myöten.

Bussin päätepysäkki Belfastissa oli sopivasti juhlanan kokoisen Europa-hotellin vieressä, johon minunkin oli määrä majoittua, joten matkalaukkua ei tarvinnut pitkälle rullata.

"Tervetuloa! ja tuosta hissillä 7. kerrokseen!" Hissin edessä meni paljon kokeneelta reissunaiselta kuitenkin sormi suuhun: Mikä hissi pitäisi valita, A, B, C vai D? Ne kun näyttivät menevän eri kerrokseen (Epäilemättä hyvä tapa varmistaa hissien nopea kulku, kun yhden hissien ei tarvinnut joka kerroksessa pysähtyä, mutta jos valitsit väärin, sujahdit oman kerroksesi ohi! Hupsista vain! Koneen hissejä nämä näyttivät olevan. Jotain kotoista siis!) Onneksi systeemin oppi nopeasti, joten omassa "ylhäisessä" kerroksessa pysähtyvä hissi oli yhden erehdyksen jälkeen helppo valita.

Perillä ollaan! Mitähän kivaa kaupunki mahtaisi tarjota suomalaiselle turistille? Vilkaistu hotellin aulasta käteen tarttuneeseen opaskirjaseen ehdotti vaikka mitä; teatteria, konsertteja tai vaikkapa rugby-otteluita. Hmmm...ehkä ei sittenkään.

Kaupunkikiertros mustalla Lontoon taksilla

Sen sijaan kaupunkikiertros vanhan Lontoon-taksin kyydissä vaikutti houkuttelevalta varsinkin, kun ilta oli pikku hiljaa hämärtyvässä ja ulkona hiukan sataa ripotteli. Saksalainen ja italialainen kollega olivat samaa mieltä, joten pian meitä odotteli hotellin edessä myhäilevä taksioipas Billy Scott mustassa, vanhanaikaisessa Lontoon-taksissaan. Ja loistava opas olikin! (Todettakoon, että tällaisia perinteisiä Lontoon-takseja ei Belfastissa muuten näkynyt, tämä oli siis selvästi tarkoitettu jonkinlaiseksi matkamuistoksi.)

Titanicin kaupunki

Kierroksen alkuun suuntasimme kohti satamaa, sillä ilta oli toden teolla hämärtyvässä. Satama ja laivatelakka ovat Belfastin ylpeydenaiheita, eihän ollut suinkaan paikkakunnan laivanrakentajien vika, että Belfastissa rakennettu, aikanaan maailman suurin matkustaja-alus Titanic törmäsi neitsytmatkallaan jäävuoreen ja upposi. Kuuluisuutta siitä ainakin sai. Täällä sitä edelleen muistetaan ja muistellaan. Sataman tuntumassa on sille oma museonsa ja muistomerkkinsä. Nyt ihailimme valaistua, laivan muotoa muistuttavaa museota iltahämärässä vain autosta käsin.

Baarit täynnä iloisia ihmisiä

Näistä nostalgisista tunnelmista kurvasimme sitten katsomaan perjantai-illan menoa kaupungin lukuisissa pubeissa. Kosteasta säästä huolimatta meno Belfastin baarikaduilla oli värikästä, ja taksi-oppaallamme riitti tarinoita lähestulkoon jokaisesta juottolasta. Sikäli kuin voimme nähdä, kaikki olivat myös täpötäynnä iloisia, iltaa viettäviä asiakkaita.

Kummituksia metsästävässä

Koska olimme Belfastissa sopivasti Halloweenin kynnyksellä, siis parhaaseen kummittelu aikaan, myös vanha vankila, Crumlin Road Gaol (www.crumlinroadgaol.com) oli avannut ovensa ja päästi turisteja kokemaan ja kokeilemaan yliluonnollisia asioita.

Tuikut käsissämme seurasimme opasta, joka kertoi täällä tapahtuneista yliluonnollisista asioista. Kurkistelimme pimeisiin, ankean näköisiin selleihin ja kuvittelimme, mitä täällä on joskus kauan sitten voinut tapahtua. "Tässä sellissä on peili ja siihen tuijottamalla on paljon mahdollista, että näet siinä ehkä kauankin sitten kuolleen sukulaisen tai ystävän. Peiliin pitää vain tuijottaa herkeämättä riittävän kauan." Siinäpä sitten tuijottelin aikani hämärässä kynttilänvalossa omaa naamatauluani. Ei värähdystäkään. Oppaamme väitti, että joku oli tosiaan joskus nähnyt siinä jonkun tutun – hengen siis. Hmm...itse en kylläkään nähnyt muuta kuin oman tylsän naamani. Ehkä olisi auttanut, jos olisi lipittänyt lasin jos toisenkin viiniä päivällisellä. No, ei vielä luovuta toivosta, täällä riittää pimeitä käytäviä. Yhdessä mutkassa saamme kokeilla, kääntyvätkö metalliset sauvat osoittamaan jotakin, kun niitä puristaa käsissään. Minusta tässä oli

Belfastin vilkas baarikatu.

Belfastin värikas baarikatu perjantai-iltana.

kyse samasta kuin risun avulla kaivon paikan etsimisestä...Kääntyiväthän ne puikot kollegan käsissä - olisiko hän saanut lievän krampin? En enää jaksa muistaa, mihin metallipuikkojen piti osoittaa. Minusta ne sojottivat lähinnä maata kohti - liekö siellä vesisuonia tai peräti vesijohtoja?!

Sitten tulimme käytävään, jonka seinällä oli ristin alla kyltti: "One way system, no return." Siis yksisuuntainen reitti, ei paluuta! Käytävä johti huoneeseen, jonka katosta roikkui hirttosilmukka. Tämä oli todellakin ollut monen vangin matkan pää. Karmivaa, mutta kieltämättä Halloween-illan tunnelmaan sopivaa. Silti, olo oli jotenkin helpottunut, kun tilaamamme taksi kaarsi portille ja hyppäsimme kyytiin. Lasi hyvää viiniä illan kunniaksi hotellissa ja sitten pehkuihin odottamaan seuraavan päivän seikkailuja.

<https://www.crumlinroadgaol.com/tours/guided-tours-crumlin-road-gaol/>

Belfast Crumlin Road Gaol kirjoittaja kummituksia metsästävässä.